

Es IEŠU un pasludināšu Kristus otro atnākšanu!

Lūgšanu nedēļa 2025

1.-8. novembris

© Izdevniecība "Patmos", 2025
ISBN 978-9934-635-43-4

UDK 27-277
Br297

Saturs

Pirmais sabats

Laikmetu ilgas (<i>Teds N. K. Vilsons</i>)	6
--	---

Svētdiena

Man nav citu roku, kā vien tavējās (<i>Džons Bredšovs</i>)	2
--	---

Pirmdiena

Misija (<i>Džons Bredšovs</i>)	17
----------------------------------	----

Otrdiena

Ilgais gaidīšanas laiks (<i>Džons Bredšovs</i>)	21
---	----

Trešdiena

Darbojieties (<i>Džons Bredšovs</i>)	26
--	----

Ceturtdiena

Aizsargāt vissvarīgāko (<i>Džons Bredšovs</i>)	30
--	----

Piektdiena

Godīgums ir vislabākā taktika (<i>Džons Bredšovs</i>)	34
---	----

Otrais sabats

Pēc otrās atnākšanas (<i>Elena Vaita</i>)	38
---	----

Lasījumi bērniem (*Beta Tomasa*)

“Es iešu...”	44
Žēlastības liecinieks	45
Žēlsirdīgais liecinieks	47
Mirdzēt spoži	50
Liecinieks bedrē	53
Mīlēt citus tā, kā to dara Jēzus	56
Liecinieki, kuri nevarēja klusēt	59
Lieciniece pie Jēkaba akas	61

levads

Kristus otrā atnākšana ir viens no Septītās dienas adventistu draudzes ticības pamatiem. Tā redzama arī draudzes nosaukumā, tādējādi apliecinot mūsu cerību uz Kristus otro atnākšanu.

Drošs Rakstu pamats un ticība Kristus otrajai atnākšanai ir bijusi kristiešu cerība visos laikos. Jēzus Saviem sekotājiem mācīja: “Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ. 14:1–3) Šis atgriešanās apsoliņums tika atkārtots arī tad, kad Kristus tika uzņemts debesīs. Toreiz eņģeļi mācekļiem sacīja: “Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” (Ap. d. 1:11)

Šie ir vien daži no daudzajiem Rakstos atrodamajiem apsoliņumiem, kas mums apliecina – kādu dienu, jau pavisam drīz Jēzus atgriezīsies.

2025. gada Lūgšanu nedēļas laikā koncentrēsimies uz brīnišķīgo privilēģiju atsaukties aicinājumam, sakot: “Es IEŠU un sludināšu par Kristus otro atnākšanu!”

Ar virkni aizraujošu lasījumu mācītājs Džons Bredšovs visas nedēļas garumā mūs vedīs cauri Bībelei, akcentējot mūsu uzdevumu pasludināt brīnišķīgo Jēzus drīzās atnākšanas vēsti.

Pēdējais Lūgšanu nedēļas lasījums ir ņemts no Dieva iedvesmotajiem Elenas Vaitas rakstiem.

Protams, papildus šiem lieliskajiem lasījumiem Lūgšanu nedēļa akcentē lūgšanu nozīmi.

Neatkarīgi no tā, vai piedzīvosiet šo Lūgšanu nedēļu, pulcējoties kopā savā vietējā draudzē, mazajā grupā, kopā ar ģimeni, tiešsaistē, vai pat aizvadīsiet to vienatnē, aicinu mūs visus vienoties lūgšanās, kopīgi lūdzot pēc Svētā Gara izliešanās, lai mēs varētu pabeigt darbu un doties mājup!

Lai Dievs jūs svētī, atjaunojot apņemšanos nodoties Kungam un apliecinot: “Es IEŠU un sludināšu par Kristus otro atnākšanu!”

Teds N. K. Vilsons,

Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences eksprezidents

Laikmetu ilgās

Jēzus otrā atnākšana draudzes sludināšanā

Teds N. K. Vilsons

Iepriekš nebijušie globālā mēroga notikumi ik dienas atgādina, ka pasaule strauji mainās. Dabas un cilvēku izraisītās katastrofas kļūst arvien spēcīgākas un biežākas. Daudzās valstīs samilzusī politiskā situācija ir gandrīz neatrisināma. Sabiedrības un kultūras morāle grūst. Globālā ekonomika atrodas uz naža asmens, gatava sabrukt un ieraut pasauli ekonomiskā haosā. Ekumeniskās kustības rada kompromisu situācijas. Mums vienmēr jābūt draudzīgiem un laipniem pret citiem kristiešiem un citu ticību ļaudīm, taču mums jābūt arī ļoti uzmanīgiem, lai nepievienotos ekumeniskajām vai citām grupām, kas centīsies neitralizēt atšķirīgās bibliskās mācības, kuras ir dārgas septītās dienas adventistiem.

Redzot strauji mainīgos vēstures notikumus, kas norisinās mums visapkārt, mēs zinām, ka tie norāda uz visīpašāko dzīvi mainošo notikumu — Jēzus Kristus otro atnākšanu. Tā jau tūkstošiem gadu ir visu ticīgo ļaužu ilgu kulminācija. Aprakstot šo brīnišķīgo notikumu, pravietis Jesaja rakstīja: “Tanī dienā sacīs: “Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Priecāsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!”” (Jes. 25:9) Savukārt 50. psalma 3. pantā lasām: “Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; iznīcības uguns iet Viņam pa priekšu, un stipra vētra plosās Viņam visapkārt.”

Būdams uz šīs zemes, Jēzus mācekļiem apliecināja: “Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ. 14:2, 3) Atklāsmes grāmatas 22. nodaļā Viņš šo apsolījumu atkārtο vairākkārt: ““Redzi, Es nāku drīz!” Svētīgs, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus.” (7. pants); “Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.” (12. pants) un “Tiešām, Es nāku drīz.” (20. pants)

Cik drīz ir “drīz”?

Bet cik drīz tad ir “drīz”? Raugoties no mūsu cilvēciskā viedokļa – īpaši šodienas *Instagram* pasaulē –, viss, kas notiek uzreiz, ir ilgi.

Adventisti jau vairāk nekā 160 gadus sludina Kristus otro atnākšanu, un dažiem tas var šķist kā mūžība. Daži jūtas apbēdināti un ir zaudējuši steidzamības sajūtu attiecībā uz Kristus otro atnākšanu, kurai taču vajadzētu caurstrāvēt visus septītās dienas adventistu dzīves aspektus. Tomēr mums nevajadzētu par to brīnīties, jo 2. Pētera 3:3, 4 lasām: “Papriekš ievērojiet to, ka pēdējās dienās nāks nikni smējēji, kuri dzīvos savās pašu kārībās un sacīs: kur paliek Viņa apsolutā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma.”

Pēteris norāda, ka šie smējēji “apzināti aizmirst”, ka Dievs ir radījis debesis un zemi un ka ir notikuši pasaules mēroga plūdi. Tad viņš brīdina, ka reiz viss tiks iznīcināts ugunī. Turpinājumā tiek sniegti svarīgi norādījumi un iedrošinājumi

ticīgajiem: “Bet to vien turiet vērā, mīļie, ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena. Tas Kungs nevīlcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.” (8., 9. pants).

Šie panti atgādina, ka zeme un viss, kas uz tās, tiks iznīcināts, un mudina apsvērt, kādiem mums jābūt “svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu”. “Tādēļ, mīļie,” Pēteris raksta, “to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus.” (Skat. 11.–14. pantu.)

Svarīgs aicinājums

Mums izteiktais aicinājums ir: palikt tuvu Kungam un ļaut Viņam mūs vadīt, kamēr ar nepacietību gaidām Viņa atnākšanu. Vēstule ebrejiem iedrošina: “Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. “Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts. ” Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazušānu, bet kas tic un iemanto dzīvību.” (Ebr. 10:35–39)

Dieva Vārds mūs šodien uzrunā. Neļaujiet nevienam atņemt jūsu cerību uz Jēzus Kristus drīzo atnākšanu. Viņš nāk drīz!

Vēsts sludināšana

Pašreizējiem pasaules apstākļiem, kas kļūst aizvien sliktāki, vajadzētu mudināt mūs apzināties steidzamo nepieciešamību būt gataviem un pasludināt Atklāsmes grāmatas

14. nodaļas trīs eņģeļu vēstis, gaidot Kristus drīzo atgriešanos. Kāds varētu teikt, ka šīs vēstis ir politiski nekorektas un tās nav ieteicams sludināt, taču trīs eņģeļu vēstis ir vissvarīgākās vēstis, kas uzticētas mums kā draudzei. Tās ir mūsu teoloģija un mūsu misija, kā arī iemesls Dieva brīnišķīgās atlikuma draudzes pastāvēšanai.

Grāmatas “Liecības draudzei” 9. sējumā lasām: “Septītās dienas adventisti ir likti pasaulē par sargiem un gaismas nesējiem sevišķā nozīmē. Viņiem uzticēts pēdējais brīdinājums bojā ejošajai pasaulei. [...] Viņiem uzdots vissvarīgākais un vissvinīgākais darbs – pirmās, otrās un trešās eņģeļu vēsts pasludināšana. Cita tik ļoti svarīga un nozīmīga darba nav. Viņi nekam citam nedrīkst atļaut saistīt savu uzmanību.” (Elena Vaita. *Liecības draudzei*, 9. sējums, 19. lpp.)

Šīs spēcīgās gala laika vēstis, kas izklāstītas Atklāsmes grāmatas 14:6–12, ir sadalītas trīs daļās. Praviešu Gars mums saka, ka pirmo un otro vēsti sniedza agrīnie adventes ticīgie. Trešā vēsts tiks pievienota pirmajām divām un pasludināta tieši pirms Jēzus atgriešanās. Šo trīs vēstu apvienojums būs Dieva pēdējais aicinājums pasaulei sagatavoties satikt Jēzu.

Mēs tiekam sagatavoti un aprīkoti aizraujošai nākotnei – pabeigt Dieva lielo darbu, sludinot šīs spēcīgās vēstis. Tikai pilnībā paļaujoties uz Jēzu un Svētā Gara spēku, mēs varēsim kaut ko sasniegt! Dievs ikvienu no mums gatavo kaut kam ļoti neparastam, kas drīzumā notiks – Svētā Gara vēlā lietis izliešanai. Kad saņemsim šo īpašo dāvanu, Dievs darbosies caur mums varenā veidā, lai sasniegtu visu pasauli ar Savu pēdējo dienu vēstījumu. Un tad nāks gals.

Paļaujoties uz Kungu

Jēzus nāk drīz! Mums pilnīgi jāpaļaujas uz Viņa žēlastību un taisnību. Mums jābūt uzticīgiem misijas aicinājumam, kuru Viņš mums ir uzticējis. 2. Pētera 3:10–13 lasām: “Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks [...] Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs. Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō.”

Vai tu, būdams septītās dienas adventists, uzticīgi gaidi jaunas Debesis un jaunu Zemi? Vai tu stingri stāvi par mūsu Kunga biblisko patiesību un Dieva vareno Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas trīs eņģeļu vēsts pasludināšanu? Vai tava uzticība Dievam ir zināma visiem, kuri nonāk saskarsmē ar tevi? Vai esi pārliecināts, ka Dievam ir īpašs plāns Viņa atlikuma draudzei?

Mēs nesakām, ka esam īpašāki par citiem. Mums visiem ir nepieciešama Kunga glābjošā žēlastība un žēlsirdība. Bet kā septītās dienas adventisti mēs esam Dieva aicināti sludināt Viņa pēdējo laiku vēsti un stāvēt par patiesību, pat ja debesis krīt. Dievs aicina mūs būt uzticīgiem Viņa lieciniekiem šodienas sekulārajā, materialistiskajā, postmodernajā pasaulē.

Ieskats nākotnē

Drīz mēs debesu austrumu pusē ieraudzīsim mazu, tumšu mākonī, kas būs apmēram pus cilvēka plaukstas lielumā. Tas kļūs arvien lielāks un lielāks, arvien spožāks un spožāks,

visas Debesis atvērsies šim Zemes vēstures kulminācijas brīdim. Caur šo Debesu brīnumu visi redzēs Kristu vienlaicīgi. Tur eņģeļu miriāžu vidū nāks Tas, kuru mēs esam gaidījuši – nevis pazemīgais, satriektais Jērs, ne Augstais Priesteris, bet gan ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs Jēzus Kristus, mūsu Pestītājs! Mēs palūkosimies augšup un teiksim: “Šis ir Dievs, kuru mēs gaidījām!” Savukārt Kristus palūkosies lejup un teiks: “Labi darīts, godīgie un uzticamie kalpi, ienāciet sava Kunga priekā!” Tad mēs pacelsimies, lai satiktos ar Kungu gaisā un dotos mājup, lai būtu kopā ar Viņu vienumēr!

Dievs ir apsolijs dot jums Savu spēku, lai pabeigtu Viņa darbu. Viņš izlies vēlo lietu pār Saviem ļaudīm, lai tie sludinātu trīs eņģeļu vēstis un pabeigtu Viņa darbu kā vienota draudze. Veltīsim savu dzīvi, enerģiju, talantus, resursus un laiku, lai pabeigtu Dieva darbu, lai varētu mantot pēc iespējas vairāk cilvēku, izmantojot Viņa spēku, un lai mēs varētu doties mājup!

TEDS N. K. VILSONS kalpoja par Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences prezidentu no 2010. līdz 2025. gadam

Man nav citu roku, kā vien tavējās

*“Lai gan cilvēks var izvēlēties atteikties no Dieva,
Dievs neatsakās no pazudušā.”*

Kad vandāļi nolauza rokas Jēzus statujai, kas atradās pie baznīcas Sandjego, Kalifornijā, baznīcas darbinieks novietoja pie dievnama plakātu tā, lai to varētu redzēt garām braucošie autovadītāji. Tā vietā, lai nosodītu vainīgos, plakāts uzrunāja pasauli. Uz tā bija rakstīts: “Man nav citu roku, kā vien tavējās.”

Mīrkli pirms Jēzus atstāja mūsu planētu un devās uz Debessīm, Viņš Saviem tuvākajiem draugiem teica šos vārdus: “Bet jūs [...] būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8) Šie vārdi atbalsoja Jēzus teikto Mateja 28:19, 20: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” Lielais uzdevums pauž svarīgu patiesību – Jēzum nav citu roku, kā vien Viņa sekotāju rokas. Atvadoties no mācekļiem, Viņš uzticēja tiem uzdevumu aizsniegt pazudušo pasauli ar evaņģēlija glābjošo vēsti.

Tiek lēsts, ka mūsdienās no vairāk nekā astoņiem miljardiem pasaules iedzīvotāju kristiešu ir mazāk nekā 2,5

miljardi.¹ Liela daļa no aptuveni pieciem ar pusi miljardiem cilvēku, kas nav kristieši, nekad nav pat dzirdējuši par Jēzu vai krustu. Kā gan lai draudze vai draudzes locekļi aizsniedz tik milzīgu skaitu cilvēku?

Pazudušie

Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā Jēzus stāstīja trīs atsevišķas līdžības, lai iedrošinātu Savus ļaudis lietot viņiem doto privilēģiju dalīties ar citiem vēstī par Jēzu. Lai gan pēc būtības līdžības ir visai tuvas cita citai, katra no tām uzsver atšķirīgu patiesības aspektu.

Pazudušais dēls tika dziedināts no savas egocentriskās attieksmes, kad zaudēja visu, ko bija uzskatījis par laimi nesošu. Atceroties tēva mājās piedzīvoto mīlestību, viņš atgriezās bez naudas un lepnuma, gatavs pieņemt kalpa lomu, ja vien tas nozīmētu iespēju atkal būt kopā ar tēvu. Līdzība par pazudušo dēlu māca kaut ko svarīgu par Dieva sirdi. Lai gan cilvēks var izvēlēties atteikties no Dieva, Dievs neatsakās no pazudušā. Atrodoties cūku kūtī, izsalkumā kurkstošu vēderu, šis jauneklis sadzirdēja Dieva Garu runājam uz savu sirdi, un viņš “nāca pie prāta” (Lk. 15:17, NASB). Svētais Gars joprojām meklē pasaulē klīstošos grēciniekus, aicinot viņus atgriezties Dieva mīlestības patvērumā. Dievs nepamet pazudušos, gaidot, ka tie paši meklēs ceļu mājup.

Atšķirībā no pazudušā dēla monēta, kas pazuda savas īpašnieces mājā, nezināja, ka ir pazudusi. Tās īpašniece slaucīja grīdu un meklēja malu malās, līdz atrada savu vērtīgo

¹ Pam Wasserman. *World Population by Religion: A Global Tapestry of Faith*, January 12, 2024. <https://populationeducation.org/world-population-by-religion-a-global-tapestry-of-faith/> Skatīts 2025. gada 21. janvārī.

īpašumu. Ja vienā līdzībā sieviete, pazaudējot sudraba monētu, zaudēja kaut ko vērtīgu un ja citā līdzībā tēvs zaudēja vienu no saviem dēliem, tad nākamajā līdzībā stāstīts par vīru, kurš zaudēja tikai 1 % sava ganāmpulka. Lai gan dažī zirgi var tikt pārdoti par miljoniem dolāru, bet vērši un govis var maksāt daudzus tūkstošus, viena parasta aita nav īpaši vērtīga. Tomēr līdzībā par pazudušo avi gans atstāja 99 aitas, lai dotos uz potenciāli bīstamu apvidu un atvestu atpakaļ *vienu* aitu. Jābrīnās, kā gans vispār uzzināja, ka viena no viņa avīm ir pazudusi! Vienkārši pārlūkojot ganāmpulku, ir neiespējami atšķirt 100 aitas no 99 aitām. Acīmredzot šis gans uzmanīgi pārraudzīja savu ganāmpulku, un tas liecina par Dieva milzīgo mīlestību uz Saviem nepaklausīgajiem bērniem. Dievs pamana, ja viens no Viņa bērniem nomaldās, un rūpējas par pazudušo tik ļoti, ka bija gatavs uzņemties visdārgāko glābšanas misiju visā universa vēsturē. Grāmatā “Laikmetu ilgas” Elena Vaita raksta: “Viena dvēsele ir tik vērtīga, ka, salīdzinājumā ar to, pasaules kļūst nenozīmīgas.”²

Jēzus savulaik farizejiem uzdotais jautājums šodien ir adresēts Viņa draudzei: “Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?” (Lk. 15:4) Tas bija retorisks jautājums. Protams, viņi meklētu pazudušo avi! Kā Jēzus teica citā reizē: “Vai cilvēks nav daudz labāks par avi?” (Mt. 12:12)

² Elena Vaita. *Laikmetu ilgas*, 577. oriģ. lpp.

Ko redz Dievs

Reiz, pastaigājoties netālu no mājas, es izdzirdēju sev pie kājām klusu skaņu. Pavēries lejup, ieraudzīju mazu dīvaina izskata radību ar zīmēm, kas atgādināja acis, un divām antenām, kas kustējās no vienas puses uz otru. Es nofotografēju un nofilmēju šo tārpam līdzīgo radību un devos mājās, lai parādītu to sievai. Viņas reakcija bija ātra. “Kur tas ir? Mums tas jāglābj! Ved mani uz turieni!” Paķērusi līdzī pārvadājamo konteineru, viņa izgāja uz ielas, paņēma mazo radību un atnesa to mājās. Pēc žigliem meklējumiem internetā viņa noskaidroja, ka tas ir austrumu tīģera bezdelīgastes tauriņa (*Papilio glaucus*) kāpurs. Pēc tam, kad sieva bija sagatavojusi kāpuram mājvietu, viņa to ievietoja jaunajā dzīvesvietā. Tad mēs sākām gaidīt un vērot, bet turpmākajās dažās dienās šķita, ka tas vispār neko nedara. Pāris nedēļas vēlāk es saņēmu sajūsmas pilnu ziņu no sievas. “Paskaties uz to!” viņa rakstīja. Nevienam neredzot, no kāpura bija izveidojies skaists, dzeltenmelns tauriņš. Tas izpleta spārnus siltajā saules gaismā, tad pacēlās gaisā un aizlidoja nezināmā virzienā.

Kamēr es redzēju kāpuru, mana sieva redzēja to, kas šis kāpurs varētu būt, un viņas sirdi aizkustināja līdzjūtība pret bezpalīdzīgo radību. Tur, kur tu redzi pazudušu cilvēku, Dievs redz to, kas viņš varētu būt – drosmīgs patiesības liecinieks. Tur, kur tu redzi kādu, kam nav cieņas pret Bībeli, Dievs redz potenciālu draudzes Bībeles skolas skolotāju, mācītāju vai misionāru. Tur, kur tu redzi bezrūpīgu dvēseli, Dievs redz kādu, ko Viņš var pārveidot un izmantot, lai dalītos evaņģēlija gaismā ar citiem.

Tā kā miljardiem cilvēku pasaulē bez glābjošām zināšanām par Jēzu dodas taisnā ceļā uz kapu, līdzjūtība prasa, lai mēs aizsniegtu kādu ar labo vēsti par glābšanu Jēzū Kristū. Tur, kur visi citi redzēja velnu apsēstu vīru, Jēzus redzēja misionāru, kurš drīz pēc tam “sāka sludināt visā desmit pilsētu apgabalā, ko Jēzus tam bija darījis” (Mk. 5:20). Pēc satikšanās ar Jēzu sieviete pie akas steidzās mājup kā evaņģēlija darbiniece. “Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus? [...] Bet daudzi šīs pilsētas samarieši sāka ticēt Viņam, dzirdējuši sievas vārdus, jo viņa apliecināja: Viņš man visu pateicis, ko esmu darījusi.” (Jņ. 4:29, 39)

“Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.” (Mt. 24:14) Jēzus šodien uzrunā Savu draudzi, sakot: “Man nav citu roku, kā vien jūsējās!”

Misija

“Tie, kuri pēc vilšanās turpināja ticēt, saņēma no Dieva uzdevumu nest evaņģēliju pasaulei.”

To var viegli aizmirst.

Aizmirst norunātu tikšanos vai to, kur noliki atslēgas, nav nekas neparasts. Bet kā var aizmirst 11 000 mārciņas – gandrīz 5500 kilogramus – zelta? Lai to nevarētu nozagtiebrucēji, no tīra zelta veidotā Budas statuja, kas atrodas tagadējā Taizemē, tika pārklāta ar ģipsi. Laika gaitā Budas statujas patiesā vērtība tika aizmirsta, un tā glabājās zem vienkārša skārda jumta. Pagāja gandrīz 200 gadi, līdz statujas vērtība tika atklāta no jauna. Kad pārvietošanas laikā statuja apgāzās, daļa apmetuma nokrita, atklājot zem tā paslēpto zeltu. Šodien zelta Budas statuja ir izstādīta elegantā templī netālu no Čao Prajas upes centrālajā Bangkokā. Statuja, kuras vērtība pārsniedz 250 miljonus ASV dolāru³, bija nodota aizmirstībai uz vairākām paaudzēm.

Taču ir iespējams aizmirst arī ko daudz svarīgāku. Grāmata “Apustuļu darbi” sākas ar šādiem vārdiem: “Draudze

³ 2013. gadā tās vērtība tika lēsta 250 miljonu ASV dolāru apmērā (Howard Hillman, “Zelta Budas statuja: ceļojuma padomi, kuriem varat uzticēties” https://www.hillmanwonders.com/thailand/golden_buddha_statue.htm#google_vignette. Skatīts 2025. gada 21. janvārī.) Ņemot vērā inflāciju, tās vērtība šī raksta tapšanas brīdī būtu vairāk nekā 330 miljoni ASV dolāru.

ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai. To organizēja kalpošanai, un tās uzdevums ir nest pasaulei Evaņģēliju.”⁴ Ja draudze aizmirstu savas pastāvēšanas iemeslu, tas tiešām būtu tragiski!

Atkal pravietot

Atklāsmes grāmatas 10. nodaļā ir stāstīts par notikumu, kuru nereti dēvē par “Lielo vilšanos”. 1844. gadā baptistu mācītāja, adventes ticīgā Viljama Millera sekotāji ar nepacietību gaidīja Jēzus atgriešanos. Raksti apraksta viņu pieredzi sākotnēji saldu kā medus, bet pēc tam patiesi rūgtu. Tomēr Dievs šai nomocītajai ticīgo grupai deva ļoti skaidru padomu: “Tev būs atkal pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem.” (Atkl. 10:11) Tie, kuri pēc vilšanās turpināja ticēt, saņēma no Dieva uzdevumu nest evaņģēliju pasaulei.

Kopš dienas, kad noskumušie millerieši saprata, ka Jēzus neatgriezīsies tā, kā viņi bija gaidījuši, attiecībā uz draudzes misiju nekas nav mainījies. Ja kaut kas ir mainījies, tad tikai fakts, ka draudzei dots uzdevums ir kļuvis vēl svarīgāks. Vēlāk tajā pašā Atklāsmes grāmatā Jānis rakstīja par trim eņģeļiem, no kuriem katram bija vēsts, kas zemes pēdējās dienās bija jāpaziņo visai pasaulei – “Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: “Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.”” (Atkl. 14:6, 7) Otrais eņģelis brīdina par Bābeli un

⁴ Elena Vaita. *Apustuļu darbi*, 9. oriģ. lpp.

tās radīto garīgo sajukumu, sakot, ka “kritusī” Bābele ir samulsinājusi pasauli ar savu apreibinošo vīnu. Tad seko trešā eņģeļa skaidrā vēsts, brīdinot, ka tie, kuri būs iesaistīti zemes pēdējo dienu lielajā atkrišanā no ticības, nevarēs tikt glābti. Triju eņģeļu vēstis noslēdz apraksts par tiem, kuri ir gatavi satikt Jēzu atgriežamies: “Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.” (Atkl. 14:12)

Šajā fragmentā ir aprakstīts draudzes pastāvēšanas iemesls – sludināt evaņģēliju visām radībām zem debess. Ja draudze aizmirst savu misiju, tā sāk stagnēt, atmirt un nepildīt savu uzdevumu, kas ir – atspoguļot “Viņa pilnību un visspēcību”, “atklāt Kunga godību”, lai “tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma.”⁵

Plūst vai iet

Pravietis Ecēhiēls attēloja draudzes misiju kā upi, kas plūst no Dieva templā. Sākumā tā bija neliela straume, bet beigās kļuva par “upi, kuru es nevarēju izbrist, jo ūdens bija dziļš” (Ec. 47:5). Plūstot cauri tuksnesim, upe atstāja aiz sevis visādus ēdamu augļu kokus; “to lapas nevītīs un to augļi nemitēsies, ik mēnešus tie atnesīs svaigus augļus, jo ūdens, pie kura tie aug, iztek no svētnīcas, tādēļ to augļi noderēs barībai un to lapas dziedināšanai.” (Ec. 47:12) Šī upe attēloja draudzi, kas nes evaņģēliju pasaulei, un tā ieplūda Nāves jūrā, tādējādi jūras ūdeņi “kļuva veselīgi” (8. pants). “Visa dzīvā radība, kas kustas, kur šī upe tek, mantos dzīvību; arī zivju bagātība būs ļoti liela, jo, kad šī upe tur nonāks, jūras ūdens kļūs veselīgs; it visur, kur šī upe tecēs, radīsies dzīvība.” (Ec. 47:9)

⁵ Elena Vaita. *Apustuļu darbi*, 9. oriģ. lpp..

Upe nes dzīvību un dziedināšanu visur, kur tā plūst. Tāda ir draudzes ietekme. Draudzei, kurai ir vēsts par krustā sisto, augšāmcelto un drīz nākošo Glābēju, ir jābūt dzīvības smaržai uz dzīvību apjukuma un sāpju pārņemtajā pasaulē. Ja draudze ir apņēmusies paaugstināt Jēzu un sludināt Viņa drīzo atnākšanu, tā neizbēgami virzās uz priekšu, pagodinot Dievu.

Vidusskolā skolēni mācās, ka inerce ir kustībā esoša objekta tieksme palikt kustībā vai nekustīga objekta tieksme palikt nekustīgam, ja vien to neietekmē ārējs spēks, kas maina tā ātrumu vai virzienu. Daudzi no šiem skolēniem vēlāk uzzinās, ka inercei var būt liela ietekme draudzē, jo nekustīgas draudzes paliek nekustīgas, pretojoties ietekmēm, kas varētu mainīt to ātrumu un virzienu. Tomēr draudze ir saņēmusi Debesu uzdevumu nebūt statiskai jeb nekustīgai. Jēzus ir aicinājis draudzi plūst vai, kā teikts Lielajā uzdevumā, “iet”. Dieva griba attiecībā uz draudzi ir nepārprotama. Mēs esam aicināti nest evaņģēliju pasaulei. Lai gan bieži tiek izvirzīta doma, ka sabiedrību aizsniegt ir pārāk grūti, Elena Vaita reiz teica: “Visā pasaulē gan vīrieši, gan sievietes raida ilgu pilnus skatus uz Debesīm. Lūgšanas, asaras un jautājumi paceļas augšup no dvēselēm, kas ilgojas pēc gaismas, žēlastības un Svētā Gara. Daudzi atrodas uz Debesu valstības robežas, gaidīdami tikai, lai kāds viņus tur ieved.”⁶

“Visā pasaulē” cilvēki gaida, “lai kāds viņus tur ieved”! Ļaujiet draudzei kā upei plūst ārpus tās robežām uz apkārtnējām kopienām, nesot dzīvību un veselību, norādot cilvēkiem uz Jēzu kā “ceļu, patiesību un dzīvību” (Jņ. 14:6)! Dievs mūs ir aicinājis “atkal pravietot”, nesot trīs eņģeļu vēstis pasaulei. To mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

⁶ Turpat, 109. oriģ. lpp.

Ilgaiss gaidīšanas laiks

“Laika zīmes darbojas ne tik daudz kā norādes, cik tālu mums vēl jābrauc, bet drīzāk kā norādes, kas informē, uz kāda ceļa mēs atrodamies.”

Gaidīšana var būt grūta.

Pēc tam, kad 2023. gada novembrī ziemeļu Himalajos sabruka daļa no būvniecības stadijā esošā tuneļa, 41 strādnieks tika iesprostots zem milzīgas gruvešu kaudzes. Gandrīz trīs jūdzes garais tunelis bija paredzēts, lai uzlabotu piekļuvi hinduistu svētceļojumu vietām un sniegtu iespējas ekonomiskajai attīstībai. Būvniecība notika apgabalā, kuru kāds ģeologs raksturoja kā “vāji saistītu akmeņu masu” un par kuru bija zināms – tajā iespējami nobrukumi. Pēc daudziem neveiksmīgiem mēģinājumiem sasniegt iesprostotos strādniekus, izmantojot sarežģītu tehniku, 24 ogļraču komanda, izmantojot rokas un instrumentus, izrakās cauri milzīgajai gruvešu kaudzei un sasniedza iesprostotos strādniekus. Pēc septiņpadsmit nemiera pilnām dienām, kas bija pavadītas zem milzīgās akmeņu kaudzes, viens no izglābtajiem vīriem teica: “Kad kļuva skaidrs, ka mums tur būs jāpaliek ilgu laiku, mēs kļuvām nemierīgi.”⁷ Tomēr, lai gan gaidīt glābēju

⁷ Shweta Sharma. “Mēs bijām izsalkuši, bet nekad nezaudējām cerību: izdzīvojušie stāsta par 17 dienu ilgajām mokām, esot iesprostotiem tunelī Indijā” Publicēts 2023. gada 29. novembrī. <https://www.independent.co.uk/asia/india/uttarakhand-tunnel-rescue-silkypara-collapse-b2455217.html>. Piekļūts 2025. gada 22. janvārī.

ierašanos bija grūti, tas pats vīrs teica, ka “nekad nezaudēja cerību”.

Mūsu svētlaimīgā cerība

Kopš cilvēks pirms 6000 gadiem krita grēkā Ēdenes dārzā, pasaule ir dzīvojusi cerībā uz glābšanu. “[..] visa radi-ba vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes.” (Rom. 8:22) Visā pasaulē ļaudis cīnās ar izaicinājumiem, ko neviens cilvēks nespēj atrisināt. Lai gan personīgais, fiziskais, attiecību un sabiedrības spiediens turpina pieaugt, nekas neliecina, ka mūsdienu izaicinājumus varētu atrisināt ar cilvēcisku iejaukšanos.

Taču mēs, būdami Dieva bērni, ceram uz gaišu nākotni, jo tāpat kā dramatiskajā glābšanas operācijā Indijā, kuras rezultātā tika izglābts 41 cilvēks, arī Jēzus otrā atnākšana kādu dienu pārtrauks to dzīvi, kādu mēs pazīstam, un ievadīs mūžību. “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” (Atkl. 21:4)

Ņemot vērā, ka draudze jau sen ir sludinājusi Jēzus otro atnākšanu, rakstījusi par to un ilgojusies pēc tās, daži varētu jautāt, vai ir pamatoti ticēt, ka Jēzus atgriezīsies drīz. Lai gan rakstnieki un runātāji norāda uz pasaulē valdošo ļaunumu kā pierādījumu otrās atnākšanas tuvumam, mēs zinām, ka šī pasaule jau sen ir grēcīga. Pirmais cilvēks, kas piedzima uz šīs zemes, kļuva par slepkavu. Pirms vairāk nekā 4000 gadiem šo planētu skāra tik liela samaitātība, ka Dievs iznīcināja pasauli plūdus, izglābjot tikai astoņus cilvēkus. Nav brīnums, ka kāds varētu teikt: “Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?” (2. Pēt. 3:4) Savukārt ticīgais, kas gaida

“svētlaimību” (Tit. 2:13), atceras Bībeles vārdus: “[..] mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanās.” (2. Kor. 5:7) Lai gan mēs nevaram zināt ne Jēzus atgriešanās dienu, ne stundu, mums ir pilnīgs pamats ticēt, ka Dievs ir uzticīgs Savam Vārdam.

Gaidot Apsolīto

Daži Bībeles pētnieki uzskata, ka tad, kad piedzima Kains, Ieva ticēja, ka ir laidusi pasaulē Mesiju. Elena Vaita raksta, ka Ādams un Ieva “priecājās par savu pirmdzimto dēlu, cerēdami, ka tas varētu būt Pestītājs. Tomēr apsolījuma piepildījums kavējās.”⁸ Līdz Mesijas atnākšanai paies vēl vairāki tūkstoši gadu. Pēc tam, kad Dievs apsolīja Ābrahamam Kānaānas zemi, pagāja aptuveni pusgadsimts, līdz Israēla bērni iegāja Apsolītajā zemē. Verdzībā esošais ebrejs, strādādam karstajā Ēģiptes saulē, varēja būt kārdināts domāt, ka Dieva tauta paliks gūstā uz visiem laikiem. Kad “Ēģiptē cēlās jauns ķēniņš, kas par Jāzepu neko nezināja” (2. Moz. 1:8), domas par Apsolīto zemi varēja šķist kā fantāzijas auglis. Tomēr tad notika virkne dramatisku un pārdabisku notikumu, kuru rezultātā gāja bojā visi ēģiptiešu ģimeņu pirmdzimtie, Dieva tautu vadīja un aizsargāja uguns stabs naktī un mākoņu stabs dienā un Sarkanā jūra brīnumainā kārtā pašķīrās, ļaujot Dieva tautai izbēgt no gūsta. Pēc ilgas gaidīšanas Dieva tauta pēkšņi bija brīva.

Cilvēka dabā ir vērot pravietojumu piepildīšanos un censties novērtēt, cik tuvu Jēzus atgriešanās brīdim esam. Kari, slimību uzliesmojumi, finansiālā nestabilitāte un tehnoloģiskie sasniegumi liecina, ka Jēzus otrā atnākšana ir tuvu. Uzskaitījis Savas drīzās atnākšanas zīmes, Jēzus nākamo

8 Elena Vaita. *Laikmetu ilgas*, 31. oriģ. lpp.

paaudžu mācekļiem piekodināja – tad, kad “tas sāk piepildīties” (Lk. 21:28), Viņa atgriešanās būs ne tikai tuvu, bet “durvju priekšā” (Mt. 24:33). Tomēr mātes un tēvi Israēlā, kuri reiz bija pārliecināti, ka piedzīvos Jēzus atgriešanos savas dzīves laikā, turpina doties dusēt, neredzot debesis saveļamies kā grāmatu, ko satin (skat. Atkl. 6:14).

Kur mēs atrodamies?

Jēzus atklātās laika zīmes darbojas ne tik daudz kā norādes, cik tālu vēl jābrauc, bet drīzāk kā norādes, kas informē, uz kāda ceļa atrodamies. Cilvēks, kurš dodas no Londonas uz Līdsu Apvienotajā Karalistē, izbraucot no Londonas, zina, ka līdz galamērķim jābrauc aptuveni 200 jūdzes (320 kilometri). Tomēr, pat nezinot, cik tālu vēl jābrauc, norāde, ka viņš atrodas uz M1, apliecina, ka viņš ir uz pareizā ceļa.

Grāmatas “Liecības draudzei” devītajā sējumā Elena Vaita raksta: “Mūsu pasaulē drīz notiks lielas pārmaiņas, un pēdējie notikumi norisināsies strauji.”⁹ Notikumi, kas vedīs pie Jēzus atgriešanās, piepildīsies strauji – tad, kad tos gaidīs vien retais. Mūsu uzdevums ir pacietīgā palāvībā gaidīt Jēzu, ticot, ka Viņš atgriezīsies un ņems mūs pie Sevis, lai tur, kur ir Viņš, būtu arī mēs (Jņ. 14:3).

“Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darijuši, iemanto tu apsolījumu. “Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts.” Bet mēs nesam tie, kas atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic un iemanto dzīvību.” (Ebr. 10:35–39)

9 Elena Vaita. *Liecības draudzei*, 9. sējums, 11. oriģ. lpp.

Neatkarīgi no ārējiem apstākļiem un tā, cik ilgi esam gaidījuši, mēs zinām, ka Jēzus atgriezīsies drīz. Viņš to ir apsolījis. Tajā dienā, tāpat kā zem gruvešiem ieslodzītie celtnieki Indijā, mēs tiksim izglābti, atbrīvoti no grēka sasaistītās pasaules, lai baudītu mūžīgās dzīvības svētības. Dzīvosim tā, lai arī par Dieva ļaudīm var teikt – viņi “nekad nezaudēja cerību”!

Darbojieties

“Vislielākā nozīme nav Kristus atgriešanās laikam.”

Viljams uzskatīja, ka ir kristīts tieši īstajā laikā, lai sagaidītu Jēzus otro atnākšanu. Izstudējis Bībeli un pravietojumus, viņš bija pārliecināts, ka zemes vēstures pēdējās dienas ir tuvu. Viljams jutās atvieglots, ka Dievs viņu aizsniedzis tieši tobrīd. Viņš ticēja, ka pietrūcis vien pavisam nedaudz, lai viņš nekad nebūtu gatavs satikt Jēzu Viņa atgriešanās brīdī.

Kad Viljams tika kristīts, Padomju Savienības vadītājs bija Leonīds Brežņevs, bet Ians Smits bija Rodēzijas (tagad Zimbabves) premjerministrs. Tajā pašā gadā beidzās Vjetnamas karš, bet Berlīnes mūris pastāvēja vēl 14 gadus. 1975. gadā Viljams bija pārliecināts, ka ir viens no pēdējiem, kas laicīgi nākuši pie Dieva, lai sagaidītu Jēzus otro atnākšanu.

Patiesībā par Jēzus atgriešanās laiku mēs nezinām neko daudz, izņemot to, ka Jēzus atgriezīsies “drīz”. Mums ir daudz labu iemeslu tam ticēt, jo īpaši, ņemot vērā Jēzus atgriešanās zīmes, kas minētas Mateja evaņģēlija 24. nodaļā un Lūkas evaņģēlija 21. nodaļā. Tomēr, izņemot norādi, ka tas notiks “drīz” vai “ļoti drīz”, mēs nezinām, kad tieši Jēzus atgriezīsies. Jēzus pats reiz teica: “Bet dienu un stundu neviens nezina [...]” (Mt. 24:36) Tas nenozīmē, ka mēs šaubāmies par Jēzus tūlītēju atgriešanos, jo tas ir ļaunais kalps,

kurš saka: “Mans kungs kavējas nākt.” (Mt. 24:48) Lai gan Pāvilam nebija vajadzības rakstīt tesalonīķiešiem “par laiku un stundu” (1. Tes. 5:1), viņš tomēr rakstīja par Dieva ļaudīm, kuri gaida “svētlaimību [...] un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu” (Tit. 2:13).

Kamēr gaidām

Acīmredzamā Jēzus atgriešanās kavēšanās nav slikta ziņa vien. Ja Jēzus būtu atgriezies jau pirms vairākām paaudzēm, neviens no šodien dzīvojošajiem nebūtu ieguvis mūžīgo dzīvību, bet nu pastāv cerība, ka daudzi mūsu draugi un ģimenes locekļi, kuri šobrīd nestaigā kopā ar Jēzu, beigās to nožēlos un atradīs ceļu pie Dieva.

Viena no Jēzus līdzībām atklāj, ka vislielākā nozīme nav Viņa atgriešanās *laikam*. Vēršoties pie ļaudīm, kuri “domāja, ka tūlī vajag parādīties Dieva valstībai”, Jēzus sacīja: “Kāds augstas kārtas cilvēks devās ceļā uz tālu zemi, lai saņemtu valstību un pēc tam pārnāktu mājās. Un, ataicinājis desmit no saviem kalpiem, viņš tiem iedeva desmit minas un sacīja tiem: pelnaities ar to, iekāms es pārnākšu.” (Lk. 19:12, 13)

Līdzībā lietotais grieķu vārds norāda, ka augstmanis mudināja savus kalpus tirgoties jeb veikt darījumus ar minām¹⁰, kuras bija tiem iedevs. Lai gan līdzībā teikts, ka viņš aizbrauca un atgriezīsies, nav nekādu norāžu par viņa atgriešanās laiku. Šis cilvēks vienkārši saka, ka atgriezīsies, norādot kalpiem, ka viņiem līdz tam laikam jāstrādā. Kalpiem jādarbojas ar piešķirtajām minām tik ilgi, cik ilgi nepieciešams, līdz šis augstmanis atgriezīsies.

¹⁰ Viena mina atbilst trīs mēnešu algai.

Tiem, kas tic, ka “tūliņ vajag parādīties Dieva valstībai”, vēstījums ir skaidrs. Ja Jēzus atgriezīsies pēc pieciem gadiem, Dieva ļaudīm jāstrādā šie pieci gadi. Ja Viņš atgriezīsies pēc desmit, divdesmit vai trīsdesmit gadiem, Jēzus ticīgajiem ir jānodarbojas ar sava Tēva darbiem visu šo laiku. Neatkarīgi no tā, vai gaidīšanas laiks ir garš vai īss, tas jāizmanto, lai kalpotu Dievam, daloties ar labo vēsti un sludinot trīs eņģeļu vēstis.

Celsimies!

Nehemijas grāmatā Dieva tauta atgriežas no Bābeles uz Jeruzalemi. Lai gan tauta joprojām ir pakļauta Medo-Persijas varai, tai tiek dota atļauja atjaunot Jeruzalemi un sakārtot sabiedrisko dzīvi izpostītajā pilsētā.

“Tad cēlās augstais priesteris Ēljašibs un viņa priesteru brāļi un uzcēla Avju vārtus. Viņi iesvētīja tos un iecēla tiem durvis; viņi turpināja darbus līdz Hammeas tornim un tad tālāk līdz Hananeēla tornim. Aiz viņiem strādāja Jērikas vīri, un aiz tiem strādāja Zakurs, Imrija dēls. Un Senaas dēli cēla Zivju vārtus; viņi nostiprināja to baļķus, ielika to durvis, bultas un aizšaujamos. Aiz viņiem laboja Meremots, Hakoca dēla Ūrijas dēls, un blakus viņam laboja Mešullāms, Mešezabeēla dēla Berehjas dēls. Tālāk aiz viņa laboja Cadoks, Baānas dēls.” (Neh. 3:1–4)

Frāze “blakus viņiem” vai “aiz viņiem” Nehemijas grāmatas 3. nodaļā parādās vismaz 30 reizes. Izšķirošā laikā Dieva ļaudis spēra soli uz priekšu un sadalīja atbildību par darbu, ko Dievs bija viņiem uzticējis. Šis darbs bija tik svarīgs, ka tiek pieminēti tekojiešu dižciltīgie, kuri “nelieca savus kaklus sava Kunga darbā” (Neh. 3:5), kaut arī bija ļoti svarīgi, lai ikviens darītu savu darba daļu.

Jēzus apsolīja, ka “šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals” (Mt. 24:14). Mūžīgais evaņģēlijs nevar tikt izplatīts pasaulē tikai ar pilna laika algotu evaņģēlija darbinieku un sludinātāju palīdzību, tāpat tas nevar tikt izplatīts pasaulē tikai ar elektro-nisko mediju starpniecību. Dievs piešķir Saviem ļaudīm privilēģiju dalīties ar citiem savā ticībā Jēzum, un tieši tad, kad draudze uzņemas šo uzdevumu, evaņģēlijs izplatās strauji.

Toms bija aizrautīgs makšķernieks amatieris. Pēc tam, kad viņš bija palīdzējis kādam svešiniekam dabūt krastā noķerto zivi, abi kļuva par draugiem. Toma jaunais draugs Fils sākotnēji neizrādīja nekādu interesi par reliģiskām lietām, līdz Toms viņam pajautāja: “Vai tu zini, ka Jēzus pavadīja daudz laika kopā ar zvejniekiem?” Fils, kuram nebija nekādu zināšanu par Biblii, ieinteresējās un pārsteidza Tomu, sakot: “Es gribētu uzzināt par to vairāk!” Sekoja Bībeles studijas, un Fils dedzīgi pieņēma Rakstu brīnišķīgās mācības. Viņš sāka apmeklēt draudzi, pieņēma Jēzu par savu personīgo Glābēju, pieauga ticībā un drīz vien tika kristīts. Taču drīz pēc kristībām Fils saslima. Ārsti nespēja viņam palīdzēt, un Fils nomira. Viņa bērnu ceremonijas laikā draudzes nams bija sērojošu pavadītāju pārpilns. Daudzi no šiem ļaudīm bija makšķernieki, un daudzi, tāpat kā Fils, iepriekš neticēja Dievam.

“Tā bija svētība, ka Dievs mani izmantoja, lai aizsniegtu Filu,” teica Toms. Viņš pats vadīja Fila bērnu ceremoniju.

Tā var būt nejauša tikšanās tirgū, sastapšanās darbā vai skolā vai pat iespēja palīdzēt svešiniekam makšķerējot – tas viss var aizvest pie Jēzus pārveidotas dzīves. Mēs nevaram precīzi zināt, kad Viņš atgriezīsies, taču mums ir privilēģija strādāt, līdz Viņš atgriežas.

Aizsargāt vissvarīgāko

“Jēzus drīzā atgriešanās prasa patiesu Dieva tautas sirds izmeklēšanu.”

Uz kādas mājas fasādes atradās šāds uzraksts: “Apsardzes uzņēmums “XYZ”: aizsargājam to, kas jums ir svarīgs.”

Svarīgās lietas parasti ir labi aizsargātas. Mājas un automašīnas parasti turam aizslēgtas, naudu noguldām bankā, svarīgus dokumentus glabājam drošā vietā un sargājam no briesmām savus bērnus. Netrūkst cilvēku, kuri vēlas iegūt vērtīgas lietas, kas tiem nepieder. Pēc tam, kad tika apzagta kādas angļu futbola zvaigznes māja un nozagti pulksteņi un rotaslietas viena miljona mārciņu vērtībā, iestādes paziņoja, ka Lielbritānijā, lai pastrādātu šo noziegumu, visticamāk, ieradusies profesionālu zagļu banda. 1990. gadā zagļi Bostonā, Masačūsetsā, nozaga mākslas darbus pusmiljarda dolāru vērtībā. Noziedznieki tā arī netika atrasti, un mākslas darbi, tostarp holandiešu meistarū Vermēra un Rembranta gleznas, tā arī netika atgūti. Daudzus noziedzniekus iedvesmo perspektīva tikt pie lielas naudas.

Tomēr mākslasdarbi, pulksteņi un nauda ir mazvērtīgas lietas, salīdzinot ar mūžību. Katrs šodien dzīvojošais cilvēks ir iesaistīts cīņā par kaut ko ļoti vērtīgu – cīņā par prātu vai, citiem vārdiem sakot, cīņā par savu mūžīgo likteni. Gan

Dieva zīmogs, gan zvēra zīme tiks uzspiesti uz pieres – cilvēka prātā. Jāpatur vērā – Jēzus sacīja, ka augstākais un pirmais bauslis ir: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta” (Mat. 22:37), bet mūsu “pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, ko tas varētu aprīt” (1. Pēt. 5:8).

Mūsu stāvoklis

Mēs esam iesaistīti neparastā karā. “Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” (Atkl. 12:17) Šis karš notiek tieši šobrīd, un tas plosās pilnā sparā. Ko tu dari, lai aizsargātu savu prātu, sirdi un ģimeni šajā visaptverošajā uzbrukumā?

Jēzus vēršas pie Saviem ļaudīm, kuri dzīvo zemes vēstures pēdējās dienās, un saka: “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izsplāšu no Savas mutes.” (Atkl. 3:15, 16) Tad Viņš citē pēdējo laiku ticīgos, kuri saka: “Es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka.” (17. pants)

Tik svinīgam brīdinājumam vajadzētu satricināt Dieva tautu. Jēzus uzrunā draudzi un saka: “Jūs nemaz neapzināties, cik nopietns un bīstams ir jūsu garīgais stāvoklis.” Un tas nav brīdinājums, ko varētu attiecināt uz *kādu citu*. Vēstījums Laodiķejas draudzei ir vēstījums visai Dieva tautai.

Grāmatā “Kristus līdzības” Elena Vaita raksta: “Daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, ir tikai cilvēciski morālisti. Viņi ir atteikušies no dāvanas, kura vienīgā tos varētu darīt spējīgus pagodināt Kristu, atklājot Viņu pasaulei. Svētā Gara

darbs tiem ir svešs. Viņi nav vārda darītāji. Debesu principi, ar ko atšķiras tie, kuri ir vienoti ar Kristu, no tiem, kuri ir vienoti ar pasauli, ir kļuvuši gandrīz nesaskatāmi. Tie, kuri sevi sauc par Kristus sekotājiem, vairs nav nošķirti un īpaši ļaudis. Robežlīnija ir neskaidra. Ļaudis pielāgojas pasaulei, tās ieradumiem, paražām un egoismam. Draudze ir sākusi līdzināties pasaulei likuma pārkāpšanā, kaut gan pasaulei būtu vajadzējis sekot draudzei, paklausot likumam. Ikdienā draudze atgriežas pasaulē.”¹¹

Tas ir nopietns apgalvojums, īpaši ņemot vērā vārdus, ko Pāvils rakstīja draudzei Romā. “Miesas tieksme ved nāvē, bet Gara tieksme – uz dzīvību un mieru. Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausā Dieva bauslībai, jo tā to nespēj. Miesas cilvēki nevar patikt Dievam.” (Rom. 8:6–8)

Nevar būt garīgas drošības bez pilnīgas pakļaušanās Jēzum. Par laimi, Pāvils neatstāja romiešus bez cerības. Viņš rakstīja: “Ja jūs pēc miesas dzīvojat, tad jums jāmirst. Bet, ja jūs Gara spēkā darāt galu miesas darbībai, tad jūs dzīvosit.” (Rom. 8:13)

Dieva dāvana

Jēzus drīzā atgriešanās prasa patiesu Dieva tautas sirds izmeklēšanu. Mēs dzīvojam “grūtos laikos”, par kuriem Pāvils rakstīja Timotejam (2. Tim. 3:1). Ikvienam kristietim ir obligāti jānodrošina savas sirds vienotība ar Debesīm. Laika nav atlicis daudz. Jēzus drīz atgriezīsies.

Jūsu dēļ Jēzus bija “nicināts, labāki ļaudis no Viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs

¹¹ Elena Vaita. *Kristus līdzības*, 315. oriģ. lpp.

Viņu ne par ko neturējām. Taču Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes Viņš bija uzkrāvis Sev, kurpretī mēs Viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes. 53:3–5) Jēzus paņēma jūsu grēkus pie krusta un nomira par jums. Debesis nevarēja darīt neko vairāk, lai pārliecinātu cilvēkus par viņu milzīgo vērtību Dieva acīs. Dievs deva vislielāko iespējamo dāvanu, kad “Viņš deva Savu vienpiedzimušo Dēlu” (Jņ. 3:16). Ja pieņemsiet šo dāvanu, tā būs jūsu!

Laodiķejas draudzei Jēzus saka: “Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.” (Atkl. 3:18) Ticība Kristum, Viņa taisnība un Svētā Gara acu ziede ir brīvi pieejama. Ja pieņemsiet Kristu un Viņa taisnību, tās būs jūsu! Ikdienas lūgšanas un Bībeles lasīšana stiprinās jūsu saikni ar Dievu. Nododot savu dzīvi Jēzum, jūs varat būt droši par pestīšanas dāvanu.

“Kad mēs pakļaujamies Kristum, tad mūsu sirds tiek savienota ar Viņa sirdi, mūsu griba saplūst ar Viņa gribu, prāts kļūst vienots ar Viņa prātu, domas pieder Viņam; mēs dzīvojam Viņa dzīvi. To tad arī nozīmē apvilkt Viņa taisnības drēbes.”¹²

Ja jūs ieaicināsiet Jēzu savā dzīvē, Viņš pasargās to, kas ir vissvarīgākais!

¹² Elena Vaita. *Kristus līdzības*, 312. oriģ. lpp.

Godīgums ir vislabākā taktika

“Tas, kurš ir sācis pestīšanas darbu grēcinieka dzīvē, apņemas turpināt šo darbu līdz pat Jēzus atgriešanās dienai.”

Ir teikts, ka godīgums ir vislabākā taktika, un nevienā jomā šis teiciens nav tik patiess kā ticības jautājumos.

Tikko atbrīvoti no Ēģiptes gūsta, Israēla bērni labprāt noslēdza derības attiecības ar Dievu. Tā bija cerību un gaidu piepildīta tauta, kas tuksnesī sastapa Dievu. Uzzinot, ka Dievs vēlas, lai tie būtu Viņa “īpašums visu tautu vidū”, “priesteru un ķēniņu valsts [..], svēta tauta”, Israēls ar entuziasmu piekrita Dieva priekšlikumam (2. Moz. 19:5, 6). “Visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim,” viņi paziņoja (8. pants). Tomēr jau pēc nepilnām sešām nedēļām Mozus tautieši, kurus vadīja viņa brālis, augstais priesteris Ārons, izveidoja zelta teļu un iesaistījās pazemojošā elkdievībā. “Tauta apsēdās ēst un dzert un cēlās liksmoties.” (2. Moz. 32:6) Mozus bija tik sašutis par to, ko ieraudzīja, nokāpjot no Sinaja kalna, ka “izmeta plāksnes no savām rokām un sasita tās kalna pakājē.” (2. Moz. 32:19)

Israēla problēma nebija sirsnības vai labas gribas trūkums. Viņi vienkārši nonāca tādā pašā situācijā, kādu

appraksta Pāvils Vēstulē romiešiem, 7. nodaļā: “Nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru.” (Rom. 7:15) Israēlam bija vajadzīgs godīgums. Atzīstot, ka nespēj izdarīt to, ko Dievs bija lūdzis, viņi būtu izvairījušies no gandrīz nebeidzamas neveiksmju un ciešanu virknes. Šis bijušo vergu pulks, kas nebija pieradis pie brīvības vai pašnoteikšanās un paaudzēm ilgi bija dzīvojis pagānu vidē, nekādi nespēja izpildīt to, ko Dievs prasīja.

Tieši tāda ir situācija, kādā Dieva tauta atrodas šodien. Jautājums nav, vai Dievs vēlas, lai Viņa tauta Viņu mīlētu un Viņam paklausītu. Jautājums ir, *kā* to panākt.

Atslēga

Daudzi ir zaudējuši cerību, jo nespēj dzīvot Dieva priekšā godīgi, un nereti nonāk pie secinājuma, ka nekad neiemācīsies patiesas kristietības noslēpumu.

Pirmā lieta, kas Jēzus sekotājam jāapzinās, ir viņa paša vājums. Otrā ir tas, ko Dievs apsola darīt šajā vājumā un caur to. Patiesība ir tāda, ka Dievs nevar izglābt tos, kuri uzskata sevi par stipriem. Tāpēc Pāvils raksta: “Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.” (1. Kor. 10:12) Praviētis ir teicis: “Visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps.” (Jes. 64:6)

Tomēr tieši šiem grēcīgajiem, netaisnajiem cilvēkiem Dievs saka: “Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” (2. Kor. 12:9) Veiksmīgas kristīgās dzīves atslēga ir iemācīties paļauties uz Jēzus spēku. Dievs neprasa no Saviem bērniem darīt lielas lietas, bet gan nodot savu dzīvi Viņam, lai Viņš varētu darīt lielas lietas caur tiem. Šī doma ir atkārtoti izteikta Vēstulē filipiešiem: “Būdam pārliecināti, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis,

to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Fil. 1:6) Tas, kurš ir sācis pestīšanas darbu grēcinieka dzīvē, apņemas turpināt šo darbu līdz pat Jēzus atgriešanās dienai. “Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta.” (Fil. 2:13)

Tiem pašiem ticīgajiem Pāvils izsaka savu vēlēšanos “atrasties Viņā”, negūstot “savu taisnību no bauslības, bet no Kristus ticības, taisnību no Dieva uz ticības pamata” (Fil. 3:9). Pāvils paskaidro Filipu draudzei, ka Dievs vēlas, lai Viņa bērni ļautu Viņam dzīvot Savu dzīvi viņos. Uzticot savu dzīvi Dievam, grēcinieki saņem Jēzus taisnību.

Kad Svētais Gars piepilda ticīga cilvēka dzīvi, Viņš ticīgajam dāvā Kristu un Viņa taisnību. Jēzus apņemas dzīvot Savu sekotāju sirdī. Kā teikts Gal. 2:20: “Līdz ar Kristu esmu krustāsis, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.” Kolosu draudzei Pāvils paskaidroja, ka evaņģēlija noslēpums ir “Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība” (Kol. 1:27). Jēzus pauda to pašu domu, sakot, ka Viņa attiecības ar mācekļiem ir līdzīgas saiknei starp vīnakoku un tā zariem. “Palieciet Manī un Es – jūsos,” teica Jēzus. “Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.” (Jņ. 15:4)

Dzīvs Kristū

Katra diena Dieva bērnam sniedz iespēju pakļauties Viņam. “Dvēsele, kas sevi ir nodevusi Kristum, kļūst šajā dumpīgajā pasaulē par Viņa cietoksni, kurā Viņš ir vienīgā autoritāte. Dvēsele, ko tādā veidā pārvalda Debesu spēki, sāta uzbrukumiem ir nepieejama.”¹³

¹³ Elena Vaita. *Laikmetu ilgas*, 324. oriģ. lpp.

“Vai nezināt, ka tam, kam jūs sevi nododat par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa, vai nu grēkam uz nāvi, vai paklausībai Dievam – uz taisnību.” (Rom. 6:16)
“Patiesa paklausība ir sirds paklausība. Kristus pārveidoja Savu mācekļu sirdi. Ja arī mēs ļausim Kungam to darīt, Viņš mūsu domas un mērķus pavērsīs Savā virzienā un mūsu sirdi un prātu pakļaus Savai gribai. Tas, ko mēs darīsim, paklausīdami Jēzum, būs kļuvis par mūsu pašu vēlēšanos. Šķīstas un svētotas gribas lielākais prieks ir darīt Viņa prātu. Kad iepazīsim Dievu – un šāda iespēja mums ir dota –, tad mūsu dzīve kļūs par pastāvīgas paklausības dzīvi. Novērtējot Kristus svēto raksturu un uzturot attiecības ar Dievu, mēs ienīdīsim grēku.”¹⁴

Vācu teologs Dītrihs Bonhēfers reiz rakstīja: “Kad Kristus aicina cilvēku, Viņš liek tam nākt un mirt.”¹⁵ Kad nomirstam vecajai dzīvei, Jēzum ir atļauts mūs pārveidot pēc Sava tēla. Neapšaubāmi, būs vilšanās brīži, kad mācīsimies pakļauties Viņam pilnīgāk. Ja būsīm godīgi pret sevi, atzīsim, ka nespējam būt tādi, kādus pieprasa mūžība. Tas pats godīgums atzīs, ka Dievs var darīt visu nepieciešamo taisnošanai un svētdarīšanai pat visvājākajā dzīvē. Pakļaujoties Jēzum, mēs ar pārliecību varam gaidīt to lielo dienu, kad izglābtie teiks: “Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Priešsimies un liksmosimies par Viņa žēlastību!” (Jes. 25:9)

“Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!” (Atkl. 22:20)

¹⁴ Elena Vaita. *Laikmetu ilgas*, 688. oriģ. lpp.

¹⁵ Dītrihs Bonhēfers. *Mācekļības cena* (Touchstone; First Edition 1995), 99. lpp.

Pēc otrās atnākšanas

Mūžīga dzīve ar Jēzu Jaunajās Debesīs un Jaunajā Zemē

Elena Vaita

“Dabā un Dieva attiecībās ar cilvēkiem mēs Viņa attēlu redzam kā spogulī atstarotu, bet tad Viņu skatīsim vaigu vaigā, bez jebkāda aptumšojoša aizsega.”

“Jo vairāk cilvēki iepazīs Dievu, jo apbrīnojamāks tiem kļūs Radītāja raksturs.”

Izglābto mantojums Bībelē (Ebr. 11:14–16) ir nosaukts par Zemi. Tur Debesu Gans vada Savu ganāmpulku pie dzīvā ūdens avotiem. Dzīvības koks katru mēnesi nes savus augļus, un koka lapas kalpo tautām par labu. Tur ir mūžīgi plūstošas straumes, skaidras kā kristāls, un to krastos kupli koki met savu ēnu uz takām, kas sagatavotas Kunga atpirtajiem. Plaši līdzenumi vietām pāriet skaistos pakalnos, un Dieva kalni ceļ augšup savas cēlās virsotnes. Šajos mierīgajos līdzenumos, blakus šīm dzīvajām straumēm tagad sev pastāvīgas mājas atrod Dieva ļaudis, kas tik ilgi bija kļīduši kā ceļinieki.

Tur stāv Jaunā Jeruzaleme, godības pilnā Jaunās Zemes galvaspilsēta kā “skaists vainags Kunga rokā un ķēniņa galvas rota tava Dieva rokā”. “Tās spožums bija tam visdārgākam akmenim līdzīgs, it kā jaspisa akmens, kas spīd kā kristāls.” “Tautas staigās viņas gaismā, un visas zemes ķēniņi nesīs turp savu greznumu.” Kungs saka: “Es priecāšos par Jeruzalemi un liksmošos par Saviem ļaudīm.” “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, un Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.” (Jes. 62:3; Atkl. 21:11, Glikā tulk.; Atkl. 21:24; Jes. 65:19; Atkl. 21:3)

Kā tas izskatīsies

Dieva pilsētā “nebūs vairs nakts”. Atpūtu nevienam vairs nevajadzēs, un neviens pēc tās neilgosies. Neviens nenogurs, darot Dieva prātu un pienesot slavu Viņa vārdam. Mēs vienmēr izjutīsim rīta svaigumu un vienmēr būsim tālu no dienas norieta. “Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem.” (Atkl. 22:5) Saules gaismu aizstās mirdzums, kas nebūs mokoši žilbinošs, tomēr daudzkārt pārspēs mūsu dienas vidus spožumu. Dieva un Jēra godība svēto pilsētu piepildīs ar nekad nedziestošu gaismu. Izglābtie staigās mūžīgas dienas bezsaules godībā.

“Tempļa es tur neredzēju, jo Kungs Dievs Visuvaldītājs ir viņas templis un Jērs.” (Atkl. 21:22) Dieva ļaudīm būs tiesības brīvi satikties ar Tēvu un Dēlu. “Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spoguļi.” (1. Kor. 13:12) Dabā un Dieva attiecībās ar cilvēkiem mēs Viņa attēlu redzam kā spoguļi atstarotu, bet tad Viņu skatīsim vaigu vaigā, bez jebkāda aptumšojoša aizsega. Mēs stāvēsim Viņa priekšā un redzēsim Kunga vaiga godību.

Atpestītie tur atzīs, tāpat kā viņi ir atzīti. Mīlestība un līk-smība, kuru pats Dievs ir ielicis katrā dvēselē, tur atklāsies vispatiesākā un jaukākā veidā. Šķīsta satiksme ar svētām būtnēm, harmoniska, sabiedriska dzīve ar svētlaimīgajiem eņģeļiem un visu laikmetu uzticīgajiem, kas savas drēbes mazgājuši un balinājuši Jēra asinīs, svētās saites, kas Debesu saimi atkal savienos ar ģimeni virs zemes. (Ef. 3:5) Tas viss vēl vairāk papildinās atpestīto laimi.

Tur nemirstīgo prāts nekad nepagurs priecāties, domājot par radošā spēka brīnumiem un glābjošās mīlestības noslē-pumiem. Tur nebūs nežēlīga un viltīga ienaidnieka, kas kārdinātu aizmirst Dievu. Tikš attīstītas visas dotības, un palie-lināsies visas spējas. Zināšanu iegūšana nenogurdinās prātu un neizsmels enerģiju. Tikš īstenoti visgrandiozākie pasāku-mi, sasniegtas visaugstākās ieceres un viscēlākie mērķi, un tomēr vēl arvien pavērsies jauni augstumi, kas jāaizsniedz, jauni brīnumi un jaunas patiesības, kas jāizprot, jauni mēr-ķi, kas prasīs prāta, dvēseles un miesas spēkus.

Mūžības prieks

Dieva izglābto studijām būs atvērtas visas Universa ba-gātības. No nāves saitēm atraisīti, tie dosies nenogurstošos lidojumos uz tālām planētām – pasaulēm, kas skuma, re-dzot cilvēces ciešanas, un liksmojās dziesmās, saņemdamas vēsti par kādas dvēseles izglābšanu. Neizsakāmā sadrau-dzībā zemes bērni iepazīsies ar nekritušo būtnu priekiem un gudrību. Tās dalīsies atziņu un saprāta bagātībās, kas iegūtas laikmetu laikmetos, pārdomājot Dieva roku darbus. Ar neaptumšotu skatu viņi vēros radības godību — saules un zvaigznes, to sistēmās, kad tās noteiktā kārtībā riņķo ap

Dieva troni. Uz visām lietām, sākot no vissīkākās līdz vislielākajai, būs rakstīts Radītāja vārds, un visur atklāsies Viņa spēka varenība.

Tā, aizritot mūžības laikiem, tiks gūtas arvien pilnīgākas un brīnišķīgākas atklāsmes par Dievu un Kristu. Tādā pašā mērā kā atzišana pieaugs arī mīlestība, godbijība un laime. Jo vairāk cilvēki iepazīs Dievu, jo apbrīnojamāks tiem kļūs Radītāja raksturs. Kad Jēzus visiem atklās atpestīšanas darba noslēpumus un iepazīstinās ar sasniegumiem, kas iegūti šajā lielajā cīņā ar sātanu, atpestīto sirds ietrīsies vēl kvēlākā mīlestībā un vēl jūsmīgāk tie aizskars zelta kokles, desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši balsu savienosies varenā slavas un teikšanas korī. “Un es dzirdēju visu radību debesīs, virs zemes, apakš zemes, jūrā un visus, kas tur ir, sakām: “Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos.”” (Atkl. 5:13)

Lielā cīņā ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās Universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir Mīlestība.

Šis raksts ir fragments no Elenas Vaitas grāmatas “Lielā cīņa” 42. nodaļas “Cīņa beigusies”. Septītās dienas adventisti tic, ka Elena Vaita (1827–1915) savos vairāk nekā 70 publiskās kalpošanas gados izmantoja biblisko pravietošanas dāvanu.

Lūgšanu nedēļas lasījumi bērniem

"Es iešu..."

Pastāsti kādam par Jēzu

Liecināšana ir īpašs veids, kā dalīties ar citiem Jēzus mīlestībā. Dalīties ar to nozīmē stāstīt cilvēkiem, ko Dievs ir darījis mūsu labā, un ar savu rīcību parādīt Viņa mīlestību. Domā par sevi kā Jēzus vēstnesi, kurš izplata labo vēsti visur, kur vien dodas! Tāpat kā tu ar prieku stāsti draugiem par jautru spēli vai savu mīļāko nodarbi, tā liecinot tu dalies ar brīnišķīgo vēsti par Jēzu un to, kā Viņš maina dzīvi.

Dažreiz liecināšana nozīmē būt laipnam un palīdzēt kādam, kam tas nepieciešams. Citreiz tā nozīmē būt pietiekami drosmīgam, lai runātu par Jēzu pat tad, kad jūties nedrošs. Neatkarīgi no tā, kā tu to dari, Dievs var izmantot tavus vārdus un darbus, lai aizskartu citu cilvēku sirdi.

Bībelē ir daudz stāstu par cilvēkiem, kuri liecināja par Dieva mīlestību un varenību. Viņi nebija ideāli, bet viņi uzticējās Dievam un atstāja iespaidu uz citu cilvēku dzīvi.

Nākamās nedēļas laikā mēs aplūkosim septiņus liecināšanas piemērus no Bībeles varoņu dzīves. Katrs no šiem notikumiem atklās, ka neatkarīgi no tā, cik tev ir gadu, tu vari dalīties Dieva mīlestībā un ietekmēt kāda cita cilvēka dzīvi.

Žēlastības liecinieks

Caķejs satiek Jēzu

Bībeles teksts: Lūkas ev. 19:1–10

Caķejs bija nodokļu iekasētājs pilsētā, ko sauca par Jēriku. Nodokļu iekasētāji nevienam nepatika, jo viņi iekasēja naudu Romas valdībai un dažreiz ņēma vairāk nekā paredzēts, paturēdami atlikumu sev. Caķejs nebija izņēmums. Lai gan viņam piederēja lielas bagātības, viņam nebija daudz draugu, jo cilvēki uzskatīja viņu par alkatīgu un negodīgu.

Kādu dienu Caķejs uzzināja satraucošu ziņu: Jēzus, slave-
nais skolotājs un brīnumu darītājs, ieradīsies Jērikā! Pilsētas
ļaudis izgāja ārā, lai redzētu Jēzu. Arī Caķejs gribēja Viņu re-
dzēt, bet šim nodokļu iekasētājam bija kāda problēma – viņš
bija ļoti maza auguma cilvēks un lielā pūļa dēļ nevarēja redzēt
necik tālu. Lai kā Caķejs centās, viņš nespēja neko daudz sa-
skatīt, jo visapkārt drūzmējās cilvēki, kas bija par viņu garāki.

Taču Caķejs bija apņēmies redzēt Jēzu. Viņš nolēma ne-
pieļaut, lai mazais augums vai sanākušie ļaudis kļūtu šim
lēmumam par šķērslī. Palūkojies apkārt, nodokļu iekasētājs
pamanīja koku, kas slējās tieši pie ceļa, pa kuru drīz bija jā-
nāk Jēzum. Daudz nedomādam, Caķejs žigli uzrāpās kokā.
No šīs vietas viņam pavērās lielisks skats uz ceļu.

Iedams cauri Jērikai, Jēzus nonāca vietā, kur kokā sēdē-
ja Caķejs. Visiem par pārsteigumu Jēzus apstājās, paskatījās
augšup un uzsauca: “Caķej, kāp steigšus lejā, jo Man šodien
jāiegriežas tavā namā!” Caķejs nespēja noticēt savām ausīm.

No visiem cilvēkiem pūli Jēzus bija pamanījis tieši viņu! Bet kāpēc gan lai Jēzus vēlētos pavadīt laiku ar tādu cilvēku kā viņš, vīru, no kura visi pārējie vairījās?

Pārļaimīgs Čaķejs norāpās no koka un ar prieku uzņēma Jēzu savā mājā. Tomēr ne visi par to priecājās. Ļaudis pūli sāka murmināt un sačukstēties: “Kāpēc Jēzus pavada laiku kopā ar tādu grēcinieku kā Čaķejs?”

Kopā pavadītajā laikā Čaķejs pieredzēja Jēzus laipnību un mīlestību. Pirmo reizi viņš jutās patiesi ievērots un apbrūpēts. Šī mīlestība mainīja nodokļu iekasētāja sirdi. Čaķejs piecēlās un deva neticamu solījumu: “Kungs, pusi no savas mantas es gribu dot nabagiem, un, ko es citiem esmu izspiedis, es četrkārtīgi gribu atdot!”

Jēzus pasmaidīja un teica: “Šodien šim namam pestīšana notikusi, tāpēc ka arī šis ir Ābrahāma dēls! Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.”

No tā brīža Čaķeja dzīve pilnībā mainījās. Viņš vairs nebija tas alkatīgais, vientuļais cilvēks, kāds bija bijis iepriekš, bet kļuva par cilvēku, kurš dāsni dalījās ar citiem un mīlēja citus, parādot, cik ļoti Jēzus mīlestība ir viņu mainījusi.

Tātad pirmais solis, liecinot citiem, ir atcerēties, cik ļoti Jēzus mīl tevi. Kad mēs iepazīstam Jēzu un sajūtam Viņa mīlestību, mums kļūst vieglāk dalīties šajā mīlestībā ar citiem. Padomā par to, kā Jēzus pamanīja Čaķeju un uzrunāja viņu, neskatoties uz to, ka visi citi no šī vīra vairījās, un kā Jēzus atieksme mainīja Čaķeja dzīvi! Tāpat kā Čaķejs, arī mēs varam dalīties ar citiem, liecinot, kā Jēzus ir mainījis mūsu dzīvi.

Pārdomām: Apdomājot, kā Jēzus izturējās pret Čaķeju, ko mēs varam no tā mācīties par izturēšanos pret cilvēkiem, kuri ir ap mums?

Žēlsirdīgais liecinieks

Mīli savu tuvāko kā sevi pašu

Bībeles teksts: Lūkas ev. 10:35–37

Reiz pie Jēzus pienāca kāds vīrs ar svarīgu jautājumu: “Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?” Jēzus atbildēja ar pretjautājumu: “Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?” Vīrs atbildēja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” Uz to Jēzus teica: “Tu pareizi esi atbildējis; dari to, un tu dzīvos!” Bet vīrs, vēloties kaut kā attaisnoties, jautāja: “Kurš tad ir mans tuvākais?” Atbildot uz šo jautājumu, Jēzus pastāstīja līdzību.

Kāds cilvēks ceļoja no Jeruzalemes uz Jēriku. Tas bija bīstams ceļojums cauri klinšainām, neapdzīvotām teritorijām, kurās bieži siroja laupītāji. Arī šim cilvēkam ceļā uzbruka laupītāju banda. Laupītāji nozaga visu, kas viņam bija līdzī, smagi piekāva viņu un atstāja guļam uz ceļa – ievainotu un nespējīgu pat pakustēties. Šim cilvēkam bija izmisīgi vaja dzīva palīdzība.

Drīz pa ceļu nāca priesteris. Šis priesteris strādāja Dieva templī, vadīja dievkalpojumus un mācīja cilvēkiem par Dievu. Protams, šāds cilvēks ievainotajam noteikti palīdzēs!

Tomēr, ieraudzījis ievainoto cilvēku, priesteris pārgāja uz ceļa otru pusi un aizsteidzās garām, izliekoties neko neredzam. Varbūt viņš baidījās, ka laupītāji joprojām ir tuvumā? Vai varbūt gluži vienkārši nevēlējās sasmērēt rokas? Lai kādi būtu iemesli, viņš izvēlējās neapstāties.

Kādu brīdi vēlāk garām gāja levīts. Levīti arī strādāja templī, palīdzot veikt dažādus svarīgus pienākumus. Varētu sagaidīt, ka levītam, tāpat kā priesterim, nāktos piedāvāt palīdzību cietušajam. Tomēr, ieraudzījis uz ceļa guļošo vīru, arī levīts pārgāja uz ceļa otru pusi un steidzīgi devās tālāk. Ievainotais vīrs palika guļam pamests un bezpalīdzīgs.

Visbeidzot garām gāja samarietis. Samarieši un jūdi nēsādzīvoja, patiesībā viņi bieži vien atklāti izvairījās cits no cita. Neviens negaidīja, ka samarietis palīdzēs jūdam. Tomēr, kad šis samarietis ieraudzīja ievainoto vīru, viņa pamodās dziļa līdzjūtība. Samarietis nedomāja par atšķirībām starp viņiem vai par potenciālām briesmām. Tā vietā viņš rīkojās. Samarietis piegāja pie ievainotā vīra un maigi iztīrīja viņa brūces ar eļļu un vīnu, izmantojot to, kas bija pie rokas, lai novērstu infekciju. Tad viņš paņēma auduma gabalu, saplēsa to strēmelēs un pārsēja ievainojumus. Pēc tam samarietis uzcēla ievainoto vīru uz sava ēzeļa un devās ceļā lēnām un uzmanīgi, lai svešinieku nekratītu un neliktu tam ciest vēl asākas sāpes. Kad viņi sasniedza viesnīcu, samarietis, uzmanīgi ievainoto kopdams, rūpējās par to visu nakti.

Nākamajā dienā samarietis viesnīcas īpašniekam iedeva naudu, ar kuru pietika vairāku dienu izdevumiem, un teica: “Kop viņu, un, ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.”

Kad Jēzus bija beidzis stāstu, Viņš pagriezās pret vīru, kurš bija uzdevis jautājumu, un vaicāja: “Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?” Vīrs atbildēja: “Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja.” Jēzus teica: “Tad ej un dari tu arī tāpat!”

Labais samarietis neļāva bailēm vai aizspriedumiem aturēt viņu sniegt palīdzību kādam, kam tā bija nepieciešama. Arī tu vari būt kā šis samarietis! Neatkarīgi no tā, vai runa ir par dalīšanos ar rotaļlietām vai kāda atstumta cilvēka pieņemšanu, vai laipna vārda pateikšanu, mazie laipnības darbi var paveikt lielas lietas. Palīdzot citiem, tu atspoguļo Dieva mīlestību un ienes Viņa gaismu pasaulē, tieši tā arī ir liecināšana!

Pārdomām: Kas ir tavš “tuvākais”, kuram tu vari palīdzēt, pat ja viņš šķiet atšķirīgs?

Mirdzēt spoži

Liecināšana ar laipnību

Bībeles teksts: 2. Ķēniņu 5:1–17

Sensenā pagātnē Arama zemē dzīvoja jauna meitene. Viņa dzīvoja vienkāršu, mierīgu dzīvi kopā ar savu ģimeni. Bet kādu dienu notika kaut kas briesmīgs. Ieradās svešzemju karavīri un aizveda meiteni uz svešu zemi. Svešumā meitenei lika strādāt par kalponi pie ietekmīgā vīra Naamana sievas.

Naamans bija armijas vadonis, stiprs un cienījams vīrs, bet viņam bija nopietna problēma: viņš sirga ar lepru – neārstējamu ādas slimību. Naamana āda bija klāta čulām, un nekas no tā, ko ārsti izmēģināja, nepalīdzēja viņam izvesēties. Naamana sieva bija ļoti noraizējusies, tāpat kā visi pārējie šai namā.

Lai gan mazā kalpone atradās tālu prom no mājām, viņa nebija aizmirsusi Dievu. Meitene atcerējās vecāku stāstīto par Dieva mīlestību un varenību. Kādu dienu viņa vēroja, cik noskumusi vīra slimības dēļ ir Naamana sieva.

“Es zinu kādu, kurš var viņam palīdzēt,” mazā kalpone klusi teica. Naamana sieva pārsteigta pacēla acis. “Kurš to var?” viņa jautāja.

“Israēlā ir pravietis vārdā Elīsa,” mazā kalpone teica. “Viņš kalpo vienīgajam patiesajam Dievam, un es zinu, ka Viņš var izdziedināt Naamanu.”

Naamana sieva steidzās pastāstīt par to savam vīram. Karavadonis nebija sevišķi pārliecināts, bet bija gatavs izmēģināt jebko. Viņš paņēma dažas dāvanas un devās uz Israēlu, lai uzmeklētu pravieti.

Pēc garā ceļojuma Naamans visbeidzot sasniedza Elīsas māju. Taču Elīsa pat neiznāca viņu sagaidīt, bet tā vietā nosūtīja ziņu, kurā teica Naamanam septiņas reizes mazgāties Jordānas upē.

Naamans bija šokēts. “Kas tā par dziedināšanu?” viņš murmināja. “Es domāju, ka pravietis iznāks pie manis, ar roku braucīs slimo vietu un es kļūšu vesels. Manā dzimtenē upes ir labākas nekā šī Jordāna!”

Karaspēka virspavēlnieks bija tik dusmīgs, ka devās prom. Bet kalpi to iejūtīgi uzrunāja: “Kungs, ja pravietis tev būtu kādu lielu lietu uzlicis, vai tad tu to nedarītu? Vēl jo vairāk, kad viņš tev tikai ir sacījis: mazgājies, tad tu kļūsi šķīsts?”

Naamans padomāja un nolēma paklausīt. Viņš devās uz Jordānu un iegremdējās ūdenī vienu, divas, trīs... septiņas reizes. Kad viņš izkāpa no ūdens, notika kaut kas pārsteidzošs — viņa āda bija tīra, mīksta un gluda kā mazam bērnam, čūlas bija pazudušas!

Naamans bija ļoti laimīgs. Viņš saprata, ka ne jau ūdens ir tas, kas viņu izdziedināja, bet gan Dievs. Viņš atgriezās pie Elīsas un teica: “Redzi, tagad es gan zinu, ka nav neviena cita Dieva visā pasaulē, vienīgi Israēlā!” No tā brīža Naamans apsolīja pielūgt tikai Dievu.

Mazā kalpone bija ļoti priecīga, dzirdot, ka Naamans ir izdziedināts. Lai gan viņa bija tikai maza meitene tālu no mājām, Dievs izmantoja viņu, lai mainītu Naamana dzīvi uz visiem laikiem.

Tāpat kā mazā kalpone, tu ne vienmēr varēsi saprast, kāpēc dzīvē atgadās dažādi notikumi vai kāpēc dažkārt nākas piedzīvot grūtības, bet Dievs var izmantot tavu pieredzi, lai palīdzētu citiem.

Pārdomām: Vai esi kādreiz juties pārāk mazs vai jauns, lai dalītos ar citiem vēstī par Dievu? Kāpēc, tavuprāt, mazā kalpone nezaudēja ticību, kaut arī bija tālu no mājām un atradās grūtā situācijā?

Liecinieks bedrē

Drosmīgi apliecinot Dievu

Bībeles teksts: Daniēla 6:1–23

Daniēls bija uzticīgs Dieva kalps, kas dzīvoja svešā zemē ķēniņa Dārija valdīšanas laikā. Lai gan Daniēls atradās tālu no mājām, viņš bija tuvu Dievam un lūdza trīs reizes dienā, pateicoties un slavējot Dievu par Viņa labestību. Daniēla uzticības dēļ daudzi viņu ļoti cienīja, un ķēniņš iecēla viņu par vienu no augstākajiem ierēdņiem valstī. Taču ne visi par to priecājās.

Bija kādi valstsvīri un ķēniņa padomnieki, kuri apskauda Daniēlu un centās atrast veidu, kā no viņa atbrīvoties. Bet Daniēls bija godīgs un uzticams, un šiem vīriem neizdevās atrast viņā neko sliktu. Visbeidzot tie saprata, ka vienīgais veids, kā ievilināt Daniēlu lamatās, ir viņa ticība. Šie galma vīri izstrādāja plānu un devās pie ķēniņa ar priekšlikumu.

“Ak, ķēniņ Dārij,” viņi teica, “mēs domājam, ka tev vajadzētu izdot jaunu likumu, nosakot, ka nākamās 30 dienas neviens nedrīkst lūgt nevienu dievu vai cilvēku, izņemot tevi! Bet, ja kāds nepaklausīs, tas jāiemet lauvas bedrē.”

Ķēniņš, neapjaušot galma ierēdņu patiesos nodomus, piekrita un izdeva šādu likumu. Saskaņā ar tās valsts tradīciju likumu pēc parakstīšanas izmainīt vairs nevarēja.

Greizsirdīgie ierēdņi nu bija apmierināti, jo zināja, ka Daniēls turpinās lūgt Dievu neatkarīgi ne no kā.

Kad Daniēls uzzināja par jauno likumu, viņš nekrita panikā un necentās paslēpties, bet devās uz savu istabu, atvēra logus, kas bija vērsti uz Jeruzalemi, un noietās ceļos, lai lūgtu Dievu, kā viņš to vienmēr bija darījis. Viņš pateicās Dievam un lūdza Viņa palīdzību. Ierēdņi vēroja notiekošo un tūlīt ziņoja par to ķēniņam.

Izdzirdējis šo ziņu, ķēniņš Dārijs bija sirdī sāpināts. Viņš cienīja Daniēlu un nevēlējās to sodīt, bet likumu atcelt nevarēja. Negribīgi ķēniņš deva rīkojumu iemest Daniēlu lauvu bedrē.

“Tavs Dievs, kam tu kalpo bez mitēšanās, tas lai izglābj tevi!” teica ķēniņš, kad Daniēlu iemeta bedrē. Tajā naktī ķēniņš Dārijs nevarēja ne ēst, ne gulēt. Viņš raizējās par Daniēlu un cerēja, ka Daniēla Dievs uzticīgo vīru izglābs.

Tikmēr lauvu bedrē notika brīnums. Dievs sūtīja eņģeli, lai aizvērtu lauvām muti, un izsalkušie lauvas pat nepiešķārās Daniēlam. Tā pravietis pavadīja nakti drošībā un neskarts.

Līdz ar rītausmas pirmajiem stariem ķēniņš steidzās uz lauvu bedri.

“Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps!” viņš sauca. “Vai tavs Dievs tevi ir spējis izglābt no lauvām?”

Daniēla balss atbildot atskanēja skaidri un skaļi: “Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi! Mans Dievs sūtīja Savu eņģeli un aizturēja lauvām rīkli, ka tie mani neaiztika, jo Viņš zināja, ka es esmu nevainīgs un ka arī pret ķēniņu es neesmu darījis nekā ļauna!”

Ķēniņš bija neizsakāmi priecīgs un pavēlēja Daniēlu izcelt no bedres. Pravietim nebija nevienas skrambas, jo viņš bija paļāvijs uz Dievu. Tad ķēniņš Dārijs izdeva jaunu pavēli, pasludinot, ka ikvienam viņa ķēniņvalstī jāgodā Daniēla Dievs, jo šis Dievs ir patiesais un dzīvais Dievs, kas glābj un atsvabina. Tā Daniēla nelokāmā ticība kalpoja par liecību ķēniņam, kura labā viņš strādāja.

Pārdomām: Kā, tavuprāt, Daniēls jutās, kad viņu iemeta lauvu bedrē? Kas deva viņam drosmi uzticēties Dievam?

Mīlēt citus tā, kā to dara Jēzus

Jēzus dziedina lepras slimnieku

Bībeles teksts: Marka ev. 1:40–45

Kādu dienu, kad Jēzus ceļoja no pilsētas uz pilsētu, mācot un dziedinot, pie Viņa pienāca cilvēks, kas bija slims ar lepru. Lepra ir nopietna slimība, kas izraisa sāpīgas čūlas uz ādas un ir ļoti lipīga. Tāpēc lepras slimniekiem vajadzēja turēties no citiem pa gabalu. Jēzus laikā cilvēkus, kas bija slimi ar lepru, bieži izraidīja no ģimenes un draugu loka, jo visi baidījās inficēties ar šo slimību. Slimie bija vientuļi, un pret viņiem izturējās kā pret atstumtiem.

Vīrs, kurš izmisīgi meklēja palīdzību, noietās ceļos Jēzus priekšā un lūdza: “Ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt.” Viņa balss drebēja cerībā un bailēs. Viņš bija dzirdējis par Jēzu – par to, kā Jēzus paveic brīnumus un palīdz tiem, kam palīdzība nepieciešama. Šī, iespējams, bija slimā vīra vienīgā cerība tikt dziedinātam.

Jēzus paskatījās uz vīru ar līdzjūtību. Viņš redzēja ne tikai slimību, bet arī vientuļību un sāpes, kas nospieda vīra sirdi. Kamēr citi izvairījās no cilvēkiem, kuri slimoja ar lepru, Jēzus izdarīja kaut ko negaidītu – Viņš izstiepa roku un pieskārās vīram.

“Es gribu,” Jēzus maigi teica, “topi šķīsts!”

Acumirkļi vīra āda kļuva gluda un vesela. Čūlas pazuda, un viņš tika pilnībā dziedināts! Iedomājieties prieku, kādu šis cilvēks izjuta, skatoties uz rokām un saprotot, ka vairs nav slim! Viņa sirds bija pateicības un pārsteiguma pilna.

Tolaik pieskarti cilvēkam, kas slimoja ar lepru, bija kas neiedomājams. Tas bija bīstami ne tikai slimības dēļ, bet arī tāpēc, ka šāda rīcība bija pretrunā tolaik spēkā esošajiem noteikumiem. Taču Jēzus neļāva, ka bailes vai noteikumi atur Viņu parādīt mīlestību tam, kam tā bija tik ļoti vajadzīga. Pieskaroties slimajam vīram, Jēzus dziedināja ne tikai viņa ķermeni, bet arī atgādināja šim cilvēkam, ka viņš ir vērtīgs un mīlēts.

Pēc slimā vīra dziedināšanas Jēzus deva viņam konkrētas norādes.

“Nesaki nevienam neko,” Jēzus teica, “bet ej, rādies priesterim un parādi viņam, ka esi dziedināts! Upurē to, ko Mozus ir pavēlējis, par liecību savai dziedināšanai.” Tas bija svarīgs solis, jo tajos laikos priesterim bija jāapstiprina, ka cilvēks ir dziedināts, pirms viņš varēja atgriezties savā kopienā.

Bet dziedinātais vīrs bija tik priecīgs, ka nevarēja paturēt šo ziņu pie sevis. Visiem ceļā sastaptajiem viņš stāstīja, ko Jēzus bija izdarījis viņa labā. Drīz vien cilvēki no malu malām sāka meklēt Jēzu, cerot redzēt brīnumus un dzirdēt Viņa mācības.

Šai notikumā atklājas svarīga mācība par mīlestību un laipnību. Jēzus ne tikai izdziedināja šī vīra slimību, bet arī izturējās pret viņu ar cieņu un līdzjūtību tad, kad citi to nedarīja.

Arī mēs varam mīlēt citus tā, kā to dara Jēzus. Dažreiz cilvēki, kuri ir mums līdzās, var justies vientuļi, atstumti vai atšķirīgi. Pusdienu pārtraukumā viņi varbūt sēž vieni, varbūt viņiem nav neviena, ar ko spēlēties starpbrīdī. Ko tu vari darīt, lai parādītu šiem cilvēkiem mīlestību? Tu vari uzaicināt viņus pievienoties tev spēlē, pateikt laipnu vārdu vai vienkārši uzsmaidīt un pasveicināt. Mazi laipnības darbi var paveikt lielas lietas. Tāpat kā Jēzus pieskāriens nesa slimajam dziedināšanu un cerību, tā tava laipnība var palīdzēt citiem justies novērtētiem un mīlētiem. Atceries, ka mīlēt citus, tāpat kā viņus mīl Jēzus, nozīmē izturēties pret visiem ar līdzjūtību un rūpēm neatkarīgi no tā, kas šie cilvēki ir.

Pārdomām: Kāpēc, tavuprāt, dziedinātais vīrs nespēja paturēt noslēpumā savu dziedināšanu? Kā tu jūties, kad tev ir aizraujoši vai ļoti jaunami, ar kuriem vēlies dalīties?

Liecinieki, kuri nevarēja klusēt

Pēteris un Jānis stāsta par Jēzu

Bībeles teksts: Apustuļu darbi 4:1–20

Pēc tam, kad Jēzus augšāmcēlās no mirušajiem, Pēteris un Jānis bija prieka un degsmes pilni stāstīt labo vēsti it visiem. Viņi devās no pilsētas uz pilsētu, drosmīgi sludinot, ka Jēzus ir dzīvs un piedāvā piedošanu un cerību visiem, kas Viņam tic. Klausoties mācekļos, daudzi cilvēki pieņēma lēmumu sekot Jēzum.

Kādu dienu Pēteris un Jānis dziedināja vīru, kurš kopš dzimšanas nevarēja staigāt. Vīrs bija ļoti laimīgs, viņš sāka staigāt, lēkāt un slavēt Dievu. Brīnumainais dziedināšanas notikums piesaistīja lielu ļaužu pūli, un Pēteris izmantoja izdevību, lai paskaidrotu, ka vīrieti ir dziedinājis nevis viņu pašu spēks, bet augšāmceltā Jēzus Kristus spēks. Tomēr reliģiskie vadītāji nebija apmierināti ar Pētera un Jāņa darbošanos. Viņi bija sašutuši, jo, klausoties mācekļos, cilvēki sāka ticēt Jēzum, un reliģiskie vadītāji saprata, ka tiek apdraudēta viņu autoritāte. Tad šie vadītāji lika apcietināt Pēteri un Jāni un atvest tos augstās tiesas – tā sauktā Sinedrija – priekšā. Augstā tiesa stingri jautāja mācekļiem: “Kādā spēkā vai kādā vārdā jūs to esat darījuši?” Pēteris, piepildīts ar Svēto Garu, drosmīgi atbildēja: “Šis cilvēks ir dziedināts nācarieša Jēzus Kristus vārdā, ko jūs esat situši krustā, bet ko Dievs uzmodinājis no mirušiem! Jēzus ir akmens, ko jūs, nama cēlēji,

esat atmetuši un kas kļuvis par stūra akmeni. Nav glābšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta glābšana.”

Vadītāji bija pārsteigti par Pētera un Jāņa drosmi. Viņi zināja, ka šie vīri ir parasti, neizglītoti zvejnieki, tomēr tie runāja ar lielu pārliecību un gudrību. Vadītāji saprata, ka Pēteris un Jānis ir bijuši kopā ar Jēzu. Lai gan tie gribēja viņus sodīt, tomēr nevarēja noliegt brīnumu, jo dziedinātais vīrs stāvēja turpat kopā ar mācekļiem. Tāpēc viņi brīdināja Pēteri un Jāni, lai tie pārtrauc runāt un mācīt Jēzus vārdā. Bet Pēteris un Jānis noteikti atbildēja: “Kas ir pareizi Dieva acīs – klausīt jums vai Viņam? Spriediet paši! Mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.”

Vadītāji bija ļoti neapmierināti, bet, nespējot atrast iemeslu paturēt mācekļus cietumā, bija spiesti tos atbrīvot. Pēteris un Jānis nekavējoties atgriezās pie draugiem un pastāstīja par notikušo. Kopā viņi lūdza Dievam pēc vēl lielākas drosmes, lai arī turpmāk ietu un bezbailīgi stāstītu ļaudīm par Jēzu. Neskatoties uz briesmām, ar kurām viņi saskārās, Pēteris un Jānis turpināja dalīties labajā vēstī. Viņi zināja, ka stāstīt citiem par Jēzu ir daudz svarīgāk par viņu pašu drošību. Mācekļu drosme un ticība iedvesmoja ticēt Jēzum arī daudzus citus.

Stāstot par Jēzu, tu vari būt tikpat drosmīgs kā Pēteris un Jānis. Reizēm tas var šķist biedējoši, bet atceries, ka Dievs ir ar tevi, tāpat kā Viņš bija ar Pēteri un Jāni. Tu vari uzaicināt draugu uz draudzi, pastāstīt kādu stāstu par Jēzu vai vienkārši paskaidrot, kāpēc tu Viņu mīli. Pat neliela drosmes izpausme var būtiski ietekmēt kāda cilvēka dzīvi. Uzticies Dievam, un Viņš tev dos nepieciešamos vārdus un drosmi!

Pārdomām: Kā tu domā, ko nozīmē klausīt Dievam vairāk nekā cilvēkiem, pieņemot grūtus lēmumus?

Lieciniece pie Jēkaba akas

Samariešu sievietes stāsts

Bībeles teksts: Jāņa ev. 4:1–42

Kādu dienu Jēzus devās uz Galileju. Ceļā Viņam bija kāds gabals jāiet cauri Samarijai. Noguris no ceļa, Viņš ap pusdienlaiku, kad saule jau bija augstu un valdīja liels karstums, apstājās pie akas, ko sauca par Jēkaba aku. Kamēr Jēzus tur atpūtās, kāda sieviete atnāca smelt ūdeni.

Jēzus uzrunāja sievieti: “Vai iedosi man padzerties?”

Sieviete bija pārsteigta. Tolaik jūdi un samarieši nedzīvoja draudzīgi, turklāt sabiedriskās vietās vīrieši parasti nerunāja ar sievietēm, kuras nepazīna. Tāpēc viņa teica: “Tu esi jūds, bet es esmu samariete. Kā tu vari man lūgt dzert?”

Jēzus atbildēja: “Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: “Dod Man dzert!”, tad tu būtu Viņu lūgusi un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.”

Sieviete apjuka. “Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa, no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens? Vai Tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis?” viņa jautāja.

Jēzus paskaidroja: “Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”

“Kungs,” sieviete teica, “dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt!”

Tad Jēzus pateica viņai kaut ko pārsteidzošu. Viņš teica: “Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!”

Sieviete atbildēja: “Man nav vīra.”

Jēzus teica: “Tu pareizi esi sacījusi: man nav vīra, jo pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Šai ziņā tu esi runājusi patiesību.”

Sieviete bija pārsteigta. “Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis. Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzaleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.”

Jēzus atbildēja: “Nāk stunda, kad jūs Tēvu vairs nepielūgsit nedz šinī kalnā, nedz Jeruzalemē. Īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz.”

Sieviete teica: “Es zinu, ka jānāk Mesijam, kas saukts Kristus. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.” Tad Jēzus paziņoja: “Es tas esmu, kas ar tevi runā!”

Nu sieviete bija tik satraukta, ka atstāja savu ūdens krūku un skrēja atpakaļ uz pilsētu. Tur viņa stāstīja visiem, ko sastapa: “Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus?” Viņas sajūsma bija tik aizrautīga, ka daudzi pilsētas iedzīvotāji devās Jēzu satikt. Samarieši klausījās un ticēja Jēzum sievietes liecības dēļ. Viņi pat uzaicināja Jēzu palikt pie tiem, un Viņš palika tur divas dienas, mācīdams un sludinādams labo vēsti.

Pateicoties Jēzus vārdiem un sievietes stāstam, vēl daudz cilvēku sāka ticēt. Tad viņi teica sievietei: “Mēs vairs neticam tikai tāpēc, ka tu to teici, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Glābējs.”

Daloties ar to, ko Jēzus ir darījis tavā dzīvē, tu vari palīdzēt citiem sākt ticēt Viņam. Pat ja tu domā, ka tava liecība ir niecīga, tā var panākt lielas pārmaiņas. Tu vari, piemēram, kādam teikt: “Jēzus man palīdzēja, kad es biju nobijies.” vai “Jēzus atbildēja uz manām lūgšanām.” Tāpat kā samariešu sievietes liecība, arī tavs stāsts var palīdzēt citiem ieraudzīt, cik brīnišķīgs ir Jēzus, un vest tos pie ticības.

Pārdomām: Ko tu būtu atbildējis Jēzum pie akas, ja tu būtu samariešu sieviete?

